

Tevékenységi tervek

Tervezett projektek a tevékenységekbe integrált tanuláshoz

A projekt címe: Advent, a várakozás időszaka (december 6. Szent Miklós napja)

A projekt megvalósulásának tervezett ideje: 2022. 11. 28. – 2022. 12. 09.

A projekt tervezett indító élménye: Karácsonyi dekorációk elkészítése, az ünnepi hangulat megteremtése.

A projekt várható lezáró élménye: Séta a Templom téren elhelyezett Betlehemhez.

A projekt megvalósítása során kiemelt céljaink: A gyerekek hangolódjanak rá az ünnepi készülődésre, éljék át a készülődés örömeit. Bővíljenek ismereteik az adventi ünnepekörőről és Szent Miklós legendájáról. Várják örömmel a Mikulást Segítsenek az előkészületekben. Az összetartozás és a szeretet érzésének erősítése. Gazdagodjon érzelmi életük.

A projekt során megvalósítandó feladataink: Ünnepre hangolódás, közös tevékenységekkel az összetartozás és a szeretet érzésének fejlesztése. Ismerjék meg az ünnepekhez tartozó népszokásokat népi játékokon keresztül. Hagyományápolás. Aktívan vegyenek részt a tevékenységekben. Szókincsbővítés. Érdeklődés, kíváncsiság, feladattudat alakítása. Általános ismeretek bővítése.

A projekt során kiemelten fejleszthető képességek pl: Érzékelés, észlelés fejlesztése – vizuális, tapintás, alaklátás, formaészlelés. Értelmi képességek fejlesztése – gondolkodás, érdeklődés, megfigyelőképesség. Szocializációs képességek fejlesztése - alkalmazkodóképesség, (társaskapcsolatok fejlesztése kiemelt szerepet kap), együttműködési képességek. Anyanyelvi és verbális képességek fejlesztése, verbális memória, szókincsbővítés. Motoros képességek fejlesztése – finom- és nagymozgások.

Megjegyzés: A tervezett tevékenység megvalósulásának jelölése: +, ha elmaradt a megvalósítás:

Munka jellegű tevékenységek	<ul style="list-style-type: none">• Dekorációk előkészítése• A csoportszoba közös dekorálása• A kézműves asztal rendben tartása – eszközök elmosása, a hulladék felsöprése.• Kókuszgolyó és kakaó készítés a Mikulásnak	
------------------------------------	--	--

<p style="text-align: center;">Játék</p> <p>Játék feltételeinek biztosítása</p> <ul style="list-style-type: none"> (ötletek a játék tevékenység megsegítéséhez, kiegészítő eszközök készítése) 	<ul style="list-style-type: none"> Szabad játék biztosítása Mit rejt Mikulás zsákja? – egy zsákba különböző tárgyakat helyezünk el (előtte megmutatjuk mi van benne), majd a gyerekeknek tapintás által kell kitalálniuk mit fogtak meg a zsákban. Lopakodó – a szóban fonalakból akadályokat szövünk, csengőket helyezünk rá. A gyerekeknek úgy kell átkelniük a fonalak között, hogy a csengők ne szólaljanak meg. Botelkapó játék – A gyerekek körbe állnak, egy gyerek a kör közepén a földre állítva tartja a botot, majd mond egy nevet és elengedi a botot. A nevet halló gyerekek el kell kapnia a botot. A Mikulás zsákjában van... - 5-6 szó sorrendben történő felidézése (auditív szerialitás) Saját készítésű Mikulás társasjáték 	
<p style="text-align: center;">Külső világ tevékeny megismerése</p> <ul style="list-style-type: none"> Alapvető környezet és természetvédelmi ismeretek matematikai tapasztalatok, matematikai játékok 	<ul style="list-style-type: none"> Advent – a várakozás időszaka. Advent jelentése, hagyományok megismerése. Az adventi koszorú és az adventi naptár szerepe – közös gyertyagyújtással a gyerekek átélhetik a várakozási időszakot. Az adventi kívánság zsákjaink egy gyermek tulajdonságait rejtik, majd ezen a napon a kiválasztott Mókus kívánságait fogjuk teljesíteni. (A kívánságokat előre megbeszéltük és megszerveztük) Szent Miklós történetének felidézése. Hagyományok megismerése – Szent Miklós püspök, a legenda szerint három szegény leányt ajándékozott meg három zacskó 	

	<p><i>arannyal. Amikor elaludtak az ablakukba tette az zacskót. Mikulás a szeretet, az adakozás és az ajándékozás örömének szimbóluma.</i></p> <ul style="list-style-type: none"> • <i>Beszélgetés, hogy mi kiket tudnánk megajándékozni, hogyan tudjuk kifejezni szeretetünket, nem tárgyi eszközökkel.</i> • <i>Matematikai tapasztalatszerzés:</i> • <i>Társasjáték során – számolás gyakorlása.</i> • <i>Interaktív mesés matematikafoglalkozás során – alatt, fölötté, jobbra, balra irányok, tőszámnevek és számolási képességek gyakorlása. Megkülönböztetőképeség és becslés gyakorlása.</i> • <i>Játékok során – szerialitás gyakorlása.</i> 	
<p><i>Verselés, mesélés</i></p> <ul style="list-style-type: none"> • <i>anyanyelvi játékok</i> • <i>beszélgető kör</i> • <i>drámajátékok</i> 	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Mese: Donászy Magda: Hó Kató</i> <i>Linda Jennings: Szent Miklós (Tél, 186. old.)</i> <i>Bartócz Ilona: Jön a Mikulás! (Tél, 187 old.)</i> <i>Zelk Zoltán: Téliapó és a hóember (Tél, 194 old.)</i> <p><i>Az adventi naptár – interaktív mesés matematikafoglalkozás</i> <i>Mikulás Manófalván - interaktív mesés matematikafoglalkozás</i></p> <ul style="list-style-type: none"> • <i>Vers: Weöres Sándor: Száncsengő (ism.)</i> <i>Weöres Sándor: Suttog a fenyves</i> <i>Zelk Zoltán: Mikulás</i> <i>Sarkady Sándor: Téliapó</i> • <i>Mondókák:</i> <i>Varjú károg, fúj a szél,</i> <i>Eszik a hó, itt a tél.</i> <i>Jaj, de nagyon hideg van</i> <i>Ropog a hó alattam.</i> <i>Vigan csúszik a kjs szán,</i> <i>Most örülünk igazán!</i> <p><i>Hull a hó, hull a hó,</i> <i>hinti-hinti Hóapó.</i></p>	

	<p><i>Hali-hali-halifó, húha, húha, hull a hó.</i></p> <p><i>December, december, készül már a hóember! Hóból van a pocakja, hóból van a kabakja, hóból van a kabátja, hóból van a nadrágja, hóból van a keze, lába, hóból van a nyaka, válla, hóból van a füle, szája. Csak az orra répa, csak a szeme szén. s egy lyukas lábas csücsül a fején!</i></p>
--	--

<p><i>Rajzolás, festés, mintázás, kézimunka</i></p>	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Mikulás fej – papírtányérból</i> • <i>Mikulás – papírgurigából és tojástartóból</i> • <i>Levél a Mikulásnak – szabad rajz készítés (a levelet elküldjük a Mikulásnak)</i> • <i>Társasjáték készítés</i>
---	---

<p style="text-align: center;">Mozgás</p> <ul style="list-style-type: none"> a mindennapos testmozgás játéka, feladatai 	<ul style="list-style-type: none"> Játékos mindennapos testmozgás Szabad levegőn való mozgás biztosítása Testnevelés: Lábtorna Járás: járás körbe lábujjon, nyújtózva. Futás: futás körbe magas térdemeléssel. Gimnasztika: Kar: Kf. terpeszállás, zokni mélytartásban – zokni emelés magastartásba, majd leengedés kf.-be. Törzs: Kf. terpeszállás, zoknifogás magastartásban - törzshajlítás előre két láb közé zoknival hátranyújtózva, majd zokni lendítése kf.-be. Has: Kf. hanyattfekvés, zokni a bokák között, karok mélytartásban, zokniemelés, majd leengedés a kf.-be. Hát: Kf. hasonfekvés, zokni magastartásban, zokniemelés, majd leengedés kf.-be. Láb: Kf. hajlítottülés, támasz a test mögött - egyik lábbal bekarmolt lábujjal zokni felvétel, majd átadás kézsegítség nélkül a másik lábnak. Kf. nyújtottülés, kéztámasz a test mögött - lábemelés lebegőülésbe és lábfej mozgásával integetés. Kf. nyújtottülés, kéztámasz a test mögött - lábemelés lebegőülésbe és a két lábfejből távcsövet képeznek, majd átnézhetnek a szomszédhoz. Kf. nyújtottülés, kéztámasz a test mögött – egyik lábbal bekarmolt lábujjal ceruza felvétel. Ua. másik lábbal is. Kf. nyújtottülés, kéztámasz a test mögött – egyik lábbal bekarmolt lábujjal ceruza felvétel, majd átadás a másik lábba. Főgyakorlat: akadálypályán láb és talp boltozat erősítése Játék: Kendőgyűjtés Zoknihúzó verseny Levezetés: láb masszírozás mondóka segítségével. Megmásztam öt hegyet: Egy dundit, Egy magasat, Egy hegyeset Egy ékeset, Egy icike-picikét. Nekem ennyi épp elég! 	
---	--	--

<p>Ének, zene, énekes játék, gyermekjáték</p>	<ul style="list-style-type: none"> • <i>Télapó itt van...</i> • <i>Nini nézd csak...</i> • <i>Hull a pelyhes... (ism.)</i> • <i>Mikulás, Mikulás... (ism.)</i> • <i>Hull a hó...</i> • <i>Suttog a fenyves zöld erdő...</i> • <i>Pattany pajtás...</i> • <i>Egyenletes lüktetés és ritmus gyakorlás - Száncsengő</i> • <i>Zh.: Vivaldi: Négy évszak – Tél</i> • <i>Bach: Olyan szép a téli jégvirág</i> 	
--	---	--

Weöres Sándor: Suttog a fenyves

*Suttog a fenyves, zöld erdő,
Télapó is már eljő.*

*Csendül a fürge száncsengő,
Véget ér az esztendő.*

*Tél szele hóval, faggal jó,
Elkel most a nagykendő.*

*Libben a tarka nagykendő,
Húzza-rázza hűs szellő.*

*Suttog a fenyves, zöld erdő,
Rászital a hófelhő.*

*Végire jár az esztendő,
Cseng a fürge száncsengő.*

Sarkady Sándor: Télapó

*Hegyen, völgyön
Mély a hó,
Lassan lépked
Télapó.*

*Ősz szakállán
Dér rezeg,
Messzi földről
Érkezett.*

*Kampós botja
Imbolyog-
Puttonyában
Mit hozott?*

Mindenféle

*Földi jót,
Dundi diót,
Mogyorót.*

*Lassan lépked,
Mély a hó-
Siess jobban
Télapó!*

Zelk Zoltán: Mikulás

*Hóval lepett égi úton
Mikulás már útra kél,
csillagok szállnak fölötte,
s vígan fut vele a szél.*

*Világjáró a csizmája,
átlép várost, falvakat,
de olykor megáll, s elidőz
egy-egy kis ablak alatt.*

*Előveszi aranykönyvét,
amelyben gyermeknevek
vannak gondosan felírva,
s nézi: jó vagy rossz gyerekek?*

*Hogyha rossz: hát virgács néki!
De ha jó, akkor cukor...
S már továbbmegy – szél és felhő
Sem érheti utol.*

Weöres Sándor: Száncsengő

*Éj-mélyből fölzengető
- csing-ling-ling - száncsengő.
Száncsengő - csing-ling-ling -
tél csendjén halkán ring.*

*Földobban két nagy ló
- kop-kop-kop - nyolc patkó.
Nyolc patkó - kop-kop-kop -
csönd-zsákból hangot lop.*

*Szétmálló hangerdő
- csing-ling-ling - száncsengő.
Száncsengő - csing-ling-ling -
tél öblén távol ring.*

Ének:

*Télapó itt van,
Hó a subája,
Jég a cipője,
Leng a szakálla,
Zsák, zsák, teli zsák,
Piros alma, aranyág.
Két szarvas húzta
Szán repítette,
Gömbölyű zsákját
Száz fele vitte.
Zsák, zsák, teli zsák,
Piros alma, aranyág.*

*Nini nézd csak, ki jön ott?
El ne szaladj, mert megfog.
A szakálla hófehér,
puttonyába, de sok fér.*

*Hull a hó hull a hó
Mesebeli álom,
Télapó zúzmarát
Fújdogál az ágon.*

*A kis nyúl didereg
Megbújik a földön,
Nem baj az, ha hull a hó
Csak vadász ne jöjjön.*

*Parányi ökörszem
Kuporog az ágon,*

*Vidáman csipogja
Süt még nap a nyáron.*

*Pattanj pajtás, pattanj Palkó,
nézd már nyílik ám az ajtó.
Kint pelyhekhöz hull a hó, itt
van, itt a Télapó.*

*Meg-megrázza ősz szakállát,
puttony nyomja széles vállát,
Benne dió, mogyoró, itt van,
itt a Télapó.*

*Oly fehér a rét, a róna, mintha
porcukorból volna,
Nagy pelyhekhöz hull a hó,
csakígy itt vagy, Télapó.*

Donászy Magda: Hó Kató

Azon a réges-régi télen édesanyám eltörte a lábát, s egyszeriben én lettem a lóti-futi kisaszony a betegágy és a nagyvilág között.

Vittem a parancsot tyúkoknak, kacsáknak:

– Édesanyám azt üzeni: jó éjszakát! – és szigorúan rájuk reteszelttem a bordás lécajtót. Reggel is én engedtem ki a tollas népet:

– Édesanyám küldi! – szórtam elébük a ropogós kukoricát.

De nemcsak háziasszonykodtam. Édesapám szerint nem volt nálam jobb hírharang. Anyu tőlem tudta meg: mi történt az utcában. Hol született kjsboci, hány cicája lett Cirmosnak, meg hogy a kjs Kondás Karcsi – aki jó barátom volt – hogyan ugrasztotta ki az ürgét. Mégis, valamennyi hír közül az volt a legnagyobb, amikor az első hó leesett. Ehhez az újsághoz igazán nem kellett postás. Faluszerthe megkezdődött a hőemberépítés, és nagy volt a versengés: kje lesz, a leghatalmasabb, legeslegkövérebb.

Nekem Kondás Karcsi volt az építőtársam, aki – kertjük nem lévén – évről évre nálunk szobrászkodott. S amihez ő hozzáfogott, az nem akármilyen közönséges, répaorrú hőember volt. De nem ám!

Előbb kőkeményre gyúrta a “magvát”, ahogyan mondani szokta, akkor rám bízta, hogy hempergessem, amíg bírom. Bodrink mellettem csetlett-botlott, meg-meglökte bozontos fejével a növekedő hópocakot. Amikor Karcsi magához intett, a virágágyás közepén már lábat vert a hőember. Bár csak a neve szerint volt az, mert alakra semmiféle falubeli atyafiához nem hasonlított. Karcsi abban mesterkedett, hogy “tudós embert” fabrikáljon.

Addig-addig lapogatta, lapogatta a tekintélyes hótömeget, amíg valóságos emberi formát kapott. A fejével meg éppen soká bíbelődött. Az orra sem a szokásos paprika- vagy répaféle volt. Hóból faragta ki a bugylíbicskájával. Két óriási üveggolyó szemén sötét keretes pápaszemet hordott. Ettől lett igazi “tudós” ábrázata.

Karcsi még egy viharvert öreg útitáskát is odabiggyesztett a lábához. Aki ránézett, könnyen azt hihette, csak megállt kicsit nézelődni.

Bármennyire imponált, hogy “tudós hőemberünk” van, nem tudtam mit kezdeni vele. Én kedvesebb játszótársat szerettem volna.

– Ez a tudós legyen a tied – mutattam rá ajándékozó kedvemben –, de nekem csinálj egy hókislányt! – mondtam, kértem, és addig kunyeráltam, míg Karcsi újra munkához látott, pedig már jó erősen ránk alkonyult. De a sötétet nem láttuk a hótól, a hideget nem éreztük a munkától. A kjs Hó Katóval különben sem volt sok dolgunk.

Mire Karcsi kigömbölyítette a harangvirágforma szoknyáját, én is ott voltam az égszínkék selyemruhával. Ahogy fölibe borítottuk, a szél ráredőzte, a hideg odafagyasztotta, és úgy állt a kjs Hó Katón, mintha egyenesen reá szabták volna.

Blúzocskáját föntről, a két karját jobbról-balról teletömtük hóval. Nem is volt abban semmi hiba, mert a hóbarátnőm már a legelső percben ölélsre tárta szét gömbölyű karjait. Mégis a szeme volt a legszebb, a két világoskék gombszeme. Hogy a mindig nevető száját hogyan és mivel festette Karcsi, örökre titok maradt, mert nekem akkor fodrászgondjaim voltak.

Nemsokára két marék lobogó szalmával tértem vissza újdonsült barátnőmhöz. Csak nem hagyhattam csupaszon? Hanem rátenni még Karcsi is alig bírta, mert a szél eszeveszetten cibálta, majdhogya el nem röpítette a két szalmavarkocsot. Biztonság kedvéért még a fejkendőmet is felkötöttem Hó Katóra, mert már akkor foga volt a télnek.

Karcsi percet sem tétlenkedett, hanem Hó Kató mellé egy pulit hömpölyített, hogy vigyázzon az immár benépesült előkertre. Nekem csak a kutya nem tetszett, mert akkor még nem láttam fehér pulit. Mindentudó barátom ezt a vereséget nem tudta elviselni. A kályhakarótól annyi kormot zuhintott a kutyusra, hogy hibátlan feketeiségét az igazán pulinak született Bodri is megirigyelhette.

Kondás Karcsi rég hazament, de én még nem tudtam elválni egyetlen barátnőmtől, aki szépségével szebb volt, mint Hófehérke a mesében.

Elébe ültem a hóba. Szerettem volna megbarátkozni vele. Azt sem bántam, hogy a szél arcomba suhintott, és a hideg az orromat csavarta, mert a pilínkélő hóesésben úgy tetszett, hogy Hó Kató a pulival mind közelebb, közelebb jön.

– Gyertek, gyertek! – biztattam őket, és azzal sem törődtem, hogy egy-egy hópihe a számba röppent. Csak az szomorított, hogy a puli csupa korom subáját pepitásra húmezte a ráhulló hó. Hiába akartam elsimogatni, nem volt erő a karomban.

Így talált rám édesapám. Aztán sok mindenre nem emlékszem, mert nagyon beteg lettem. Lázálomban sokszor láttam a hóköpenyes tudós embert az ágyam mellett. Vizsgálódva hajolt fölém, és sötét keretes szemüvegén át fürkészve nézett. Jeges kezével megfogta a csuklómat, és ettől kirázott a hideg.

Ahogy elment, odalibbent Hó Kató a kék selyem szoknyájában. Ha melegem volt, a homlokomra tette hűvös kezét, és ilyenkor róla álmodtam. Ha fáztam, betakart a dagadozó hódunnával, és addig dobálta rám a hópihéket, amíg kivert a víz. Néha fulladozni kezdtem. Ilyenkor kézen fogott, és elvitt az ő hóbirodalmába. A tornyos hóvár körül jégrács csillogott. Szobájában a jégpadlón csúszkáltunk ide-oda a hószékek között. A jégvirágok nemcsak az ablaküveget futották be, hanem a falat is körülmintázták a kacskaringós szárú jégvirágok. Hó Kati gombóccal etetett, és jégcukorral kínált. Kemény volt, és alig tudtam lenyelni, de mégis megpróbáltam a barátságunk kedvéért. Nehezen ment és fájt. Felpillantottam. Akkor a tudós doktor bácsi állt mellettem, és rám parancsolt: vegyem be az orvosságot.

Hó Kató mind ritkábban jött látogatóba. Néha napokig elmaradt, és egyszer csak teljesen hűtlen lett. Hiába vártam: nem láttam többé, de a hideg se rázott, láz se gyötört. Meggyógyultam.

Amikor kijentem, első utam Hó Katóhoz vezetett. Szerettem volna megköszönni, hogy olyan jó volt hozzám betegségem idején. Sem őt, sem a tudós hóembert nem találtam a virágágyáson. Elmentek. Csak a mi Bodrink és igazi ia-fia bújt hozzám. Lehajoltam, hogy megsimogassam. Akkor láttam, hogy az a hely, ahol Hó Kató állott, telis-tele van hóvirággal.

Sokáig azt hittem: Hó Kató hagyta ott búcsúzásául.

Bartócz Ilona: Jön a Mikulás!

Azon a télen korán leesett a hó. A Nyuszi elgondolkozva ballagott az erdőszélen, a kopasz bokrok mentén, és éppen arra gondolt, hogy egy csöppet sem szereti a havat. A hó alól olyan nehéz kikaparni az ennivalót, elbújni is alig-alig lehet, márpedig egy Nyuszi életében gyakran előfordul, hogy rejtőzködni kell.

A hó világos volt, a Nyuszi gondolatai meg sötétek. Egyszercsak zajt hallott, megállt, hegyezte a két tapsifülét. Mi ez a zaj? Valami pattog... Beleszimatolt a levegőbe: füstöt érzett. Egy kicsit félt a Nyuszi, de kíváncsisága legyőzte a félelmet, s indult arrafelé, ahonnan a zajt hallotta. Egy vén tölgyfa alá ért. A tölgyfa alatt Barna Mackó szorgoskodott, tüzet rakott éppen, pattogtak a tűzre rakott száraz gallyak, vékony kis füstcsíkok szállt a magasba.

– Jó napot, Barna Mackó! – köszönt a Nyuszi. – Látom, tüzet raksz. Minek az a tűz?

– Jó napot, Nyuszi! Hogy minek a tűz? Ma este jön a Mikulás, remélem, ajándékot is hoz majd. Lehet,

hogy fázni fog a lába, gondoltam, hadi melegítse meg a tűznél... És ha már ég a tűz, főzök neki egy kis levest. Mondd csak, nem adnál a Mikulás-levesbe egy-két káposztalevélkét?

– Szíves örömet – mondta a Nyuszi –, hazaszaladok érte!

Ugrott a Nyuszi, futott a káposztalevéért. Mire visszatért a tölgyfa alá, fényesen égett a tűz, és Barna Mackó mellett Mókus ugrándozott.

– Én makksócskát hoztam a Mikulás-levesbe! – kijájtotta, mikor meglátta Nyuszit. – Nagyon finom lesz ez a leves!

– Magam is úgy gondolom – mondta a Nyuszi, és beledobta a káposztaleveleket a csuporba, melyet Barna Mackó a tűz fölé akasztott.

– Szóljunk az Őzikeknek is! Mókus, ugrándozz el Őzikeért!

Mókus fürgén pattant, ugrott egyik ágról a másikra, és hamarosan visszatért Őzikevel.

– Illatos fűvecskét hoztam a Mikulás-levesbe! – mondta Őzike. – A Kísróka még nincs itt?

– A Kísróka semmit sem tud hozni a Mikulás-leveshez – morgott Nyuszi. – Ne is hívjuk ide!

– De bizony idehívjuk! – mordult föl Barna Mackó. – Idehívunk mindenkit az erdőből is, a mezőről is, akár tud hozni valamit a Mikulás-levesbe, akár nem! Meghívjuk Kísrókát, Mezei Egeret, Kísfarkast, Kismadarat; bízd csak rám, Nyuszi, tudom én, hogy a Mikulás még a meleg levesnél is jobban szereti, ha együtt várunk rá itt a tűz körül!

Nyuszi megbillentette a bal fülét:

– Ahogy akarod, Barna Mackó! Te rakd a tüzet, te kavard a levest, te hívd meg a vendégeket is. Az erdei apróságok hamarosan mind megérkeztek: Egérke búzát hozott a Mikulás-levesbe, Kismadár fenyőmagot, Kísróka és Kísfarkas meg sok-sok száraz gallyat gyűjtött, hogy minél fényesebben égjen a tűz. És a fényes tűz körül ülve akkor este együtt várták a Mikulást.

Zelk Zoltán: Télapó és a hóember

Én egy csókától hallottam,
csóka a toronytól,
a torony meg tavaly télen
hallotta a Holdtól,
ha igazat mondanak a
csókák és a toronyok,
akkor én is tinéktek most
színigazat mondok.

Így kezdte a Hold, a torony,
a csóka is így szólt:
az udvaron egy hóember
mit gondolt, nem gondolt,
azt gondolta, dehogy fog ő
egész télen állni,
ő lesz az első hóember,
ki megtanul járni.

Ennyit gondolt a hóember
egy szóval se többet,
s indulna már, mikor hallja,

jó estét köszönök,
ő is köszön, ő is mondja:
"Jó estét kívánok!"
s látja, hogy egy piros csizmás
öregember áll ott.

"Jó, hogy jöttél, öregember,
épp ebben a percben
gondoltam, hogy útra kelek,
induljunk hát ketten.
Látom, nagyon öreg lehetsz,
fehér a szakállad,
lehet, hogy a világot már
kétszer is bejártad."

"Körül bizony kétszer, százszor
és még százezerszer-
feleli nagy nevetve a
piros ruhás ember,
de nem gyalog, úgy nem győzném,
hanem szánon járok,

úgy nézzél rám, te hóember,
a Télapót látod!”

Így történt, hogy akkor este
-látta aki látta-
együtt szállt fel a hóember
s Télapó a szánra,
együtt vittek ajándékot
házról házra járva,
míg csak üres nem lett végül
a Télapó zsákja.

Ahány házba csak bementek,
ahányból kijöttek,
lett a répaorrú vándor
egyre-egyre könnyebb,
várták őket minden házban
kályhával, meleggel,
így olvadt el reggelre az
útra kelt hóember!